



LAIVAS

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 11. Kovo (March) 13, 1923 Metai III

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina: Subscription Rates:

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Puse' metu	75c.	Six Months	75c.
Vienas numeris	5c.	Single Copy	5c.

DRAUGAS PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

Jeigu esi už “Laivą” užsimokėjęs \$1.50, nebesirupink. Gausi už dyką knygėlę “*Disputai su biblistais.*”

Bet visiems savo pažįstamiems, kurie “Laivo” nėra metams užsisakę, pasakyk, kad tuos “*Disputus su Biblistais*” galima gauti prisiunstus “Laivui” 15c.

“Disputai su Biblistais” turi 56 puslapius. Darbo prie juos buvo ne vienam žmogui ir nevieną dieną. Naudos iš jos, pačių biblistų parodymų, daugiau už \$500.00. O gauti ją gali: “Laivo” nuolatinis skaitytojas už dyką; kiti už 15c. Nė vienas nesigailės ją perskaitęs.

PENKTASIS GAVĒNIOS SEKMADIENIS.

Šv. Mišiu Lekcija (Pov. 9, 11—15)

.Broļi: Kristus atējusis vyriausjās busianēiū gerybiū kunigas vie-
nā syki jējo ī Šventvietē per didesnī ir tobulesnī ne rankū padarytā
pribuvimā, tad yra ne šio sutvērimo nei per oželiū ar veršeliū kraujā,
bet per savo kraujā, amžinā atpirkimā radēs. Nes jei ožīū ir jaučiū
kraujas ir sušlakštyti karvēs pelenai, pašventina suterštuosius, kad ku-
nas taptū švarus, tai nejaugi ne labiau Kraujas Kristaus, kuris per
Šventajā Dvasiā pats save visai nekaltā aukojō Dievui, nuvalys mī-
rusius darbus nuo musū sažinēs, kad tarnautume gyvājam Dievui?
..Ir del to yra Naujojo Testamento tarpinikas: kad mirčiāi įvykus tuos
nusikaltimus, kurie buvo pirmesnjamē Testamente, atpirkus, pažadā igy-
tū ī amžinajā tēvynē pašauktieji musū Viešpatyje Jezuje Kristuje.

Šv. Mišiu Evangelija (Jono 8, 46—59)

Anuo metu Jezus kalbēo žydū minioms: Kas jus prirodys man nuo-
dēmē? Jei tiesā jums kalbu, kodēl netikite manim? Kas iš Djevo yra
Dievo žodžiū klausō. Jus del to neklausote, kad ne išDievo esatē. Tai-
žydai atsakē ir tarē Jam: Argi negerai mes sakome, kad Tu esi Sama-
rietis ir velniā turi? Jezus atsakē: Aš velnio neturiu, bet garbinu mano
Tēvā, o jus paniekinote mane. Bet aš neieškāu savo garbēs: yra kam
ieškoti ir teisti. Ištiesū, ištiesū sakāu jums, jei kas mano kalbā užlaikys,
nematys mirties amžinā. Tai-gi tarē žydai: Dabar pažinome, kad velniā
turi. Abraomas mirē ir pranašai: ir tu sakai: Jei kas mano kalbā už-
laikys, neragaus mirties amžinai. Nejaugi tu esi didesnjs už musū tēvā
Abraomā, kuris mirē? Ir pranašai išmirē. Kuomi tu pats save statai?
Jezus atsakē: Jei aš garbinčiau save, mano garbē butū niekas; yra Tēvas,
kuris man garbēs teikē, kurj jus sakote, kad jusū Dievas, ir nepažinote
bet aš Jį pažīstu: ir jeigu sakyčiau nepažīstas Jo, tai bučiau jums lygus
melagis. Bet žināu Jį ir Jo kalbā užlaikāu. Jusū tēvas Abraomas links-
minosi, kad matytū mano dienā, išvydo ir džiaugēsī. Tai-gi žydai tarē
Jam: Dar neturi penkiū dešimčiū metū, o Abraomā matei? Jezus tarē
jiems: Ištiesū, ištiesū sakāu jums pirma negu Abraomas tapo padarytas
aš esmi. Tai-gi žydai paēmē akmenis mėsti ī jį: bet Jezus pasislēpē ir
išējo iš bažnyčios.

KANČIA MUSŲ VIEŠPATIES JĖZAUS KRISTAUS.

Sykį meldėsi šventasis Pranciškus, kad apreikštų Dievas, kaip galėtų geriaus žengti tobulybės keliu. Po karštos maldos Dievo įkvėpimu atsikėlė ir priėjęs prie mišolo, ant altoriaus gulinėio, atidarė neskirdamas ir pirmieji žodžiai, kuriuos pamatė, buvo: "Kančia mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus." Sujudo visa šventojo siela. Iš gilumos taręs Dievui ačiu už apreikštą malonę, meldėsi toliau, prašydamas, kad aiškiau savo šviesą Dievas apreikštų. Kuomet atidarė netyčiomis mišolą antru kartu, užtiko ant tų pačių žodžių. Užsimastė giliai šv. Pranciškus ir meldėsi toliau. Po ilgesnios maldos pamėgino nerinkdamas ir nežiurėdamas atidaryti knygą trečią kartą ir vėlei atsivertė tie patys žodžiai "Kančia mūsų Viešpaties Kristaus." Suprato tuomet šventasis, kad tobulybė pasiekiamą yra garbinant ir apmąstant ir sekant Jėzaus kentėjimus.

Nuolatos mąstydamas apie tą brangią Kančią šv. Pranciškus dažnai verkdamas, vaikščiodamas po Azyžiaus laukus. O paklaustas, ko verkia, atsakydavo: "Verkiu dėl mano Viešpaties Kančios ir norėčiau, kad visas pasaulis su manim verktų." Bet neužsigantėdindamas vien užuojauta kentančiam Jezui, vargino jisai savo kuną pastininkais, neturtu, įvairiais nepatogumais, kaip tik išmanė. Savo širdyje turėjo šventasis išrėžtą prie Kryžiaus Prikaltotojo paveikslą. O Dievas, parodydamas, kad jam patinka tokia Kančios pagarba, šventojo kuną palaimino, suteikdamas jam gyvam savo penkių žaidų ženklus.

Jėzaus Širdies garbintojai, atsiminkime gavėnios lai-

ke apie Kančią mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus. atsiminkime dažnai ir kuodaugiausiai. Bažnyčioje pažvelgkime į Kryžiaus kelių paveikslus, namie, į Prikaltojo paveikslą, į Jo pervertą Širdį. Ir atsiminę, jog tai už mumis Jisai savo gyvybę atidavė, atsiminkime Jo paties žodžius: “Didesnę meilės niekas neturi už tą, kas savo gyvybę duoda už savo brolius.”

Todel garbinkime ir mylėkime Jezaus tą meilės pilnąją Širdį. Širdis kartybių pripildytoji, Širdis del mūsų nedorybių sutrintoji, Širdis raguotine pervertoji, ta Širdis ir dabar mumis tebemyli taipat, kaip mylėjo merdėdama ant kryžiaus. Jeigu tik mes nepaliksime beširdžiai, jeigu bent kibirkštelę gyvos užuojautos mūsų kentančiam didžiausiam Geradariui savo širdyse turėsime, Jisai savo malonės vaisiais apipils mumis. Kad tos šventos užuojautos pajustumėm, kad Dievo meilė mūsų širdyse augtų, kad per tą meilę daugėtų mūsų geri darbai, kad per gerus darbus gautumėm Dievo šventąją malonę, — mąstykime dažnai ir daug apie Kančią Mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus.

FRANCUZŲ KOMUNOS AUKOS.

1871 metais.

1870 metais iškilo karas tarp Vokietijos ir Francijos. Sekančiais metais Francuzai buvo vokiečių nugalėti.

Karo vargai, valdininkų neteisybės, socialistų agitacija ir kitos priežastis sukėlė Francuzų sostinėje revoliuciją. Susitvėrė taip vadinamoji “Paryžiaus Komuna,” kuri lygiai, kaip ir pirmoji Francuzų revoliucija, viena iš svarbiausių savo užlavinių pastatė Bažnyčios persekiojimą ir

nekaltų žmonių žudymą. Čionai duosime keletą tų atsitikimų aprašymą. Bet pirma dar norėtume paskelbti, kad dar prieš karą, 1869 metais Charing Cross mieste susirinkime buvo pasakyta toki kalba:

“Mes privalome laimėti, arba mirti. Delto mes turime atsisakyti galutinai Dievo, mūsų šeimynų ir mūsų šalių. Mūsų vaikai turi būti galutinai ištraukti nuo slėgiančio jungo kunigų, karalių ir tautybės. Mes turime panaikinti Dievą ir apšaukti vienintėliu ir tikrą žemės Viešpačią — žmogų, o tas reiškia užmušti kunigą ir tikėjimą. Atsisakymas nuo Dievo yra žmogaus laisvės ir jo stiprybės atstatymas. Panaikinimas šeimynos yra paskelbimas žmogaus nepriklausomybės nuo gimimo ir moteries laisvė. Mes atsisakome nuo patriotizmo, nes nepripažįstame žmogaus užmušimo vardan tautybės. Visi darbininkai, visi neturtėliai yra mūsų broliai, visuomenė kita yra mūsų neprietelis. Viso pasaulio darbininkai — į darbą. Karas bepasigailėjimo kapitalui, nuosavybei ir visokiai valdžiai, kuri juos gina... Mes kovosime, jei reikės mes mirsime po raudona vėliava socializmo ir komunizmo.”

Taip buvo kalbėta 1869 metais, O atrodo, kad tai kalba paprastas dabartinis komunistas. Darbininkai vargsta, tai nereikia Dievo! Yra nelygybė — tai panaikinti šeimyną! Yra netvarka — tai suardyti valdžią! Taip ir toliau visoje kalboje tuomet sakytoje ir dabar jų sakomose tas pats nuoseklumas: Tiesa sumaišyta su netiesa, ir išvados pragaištingos, karštos kerštingos, pikta pragaro dvasia atsiduodančios.

Taip kalbėjo. O ką padarė, valdžios pasigavę — pasiskaitę pamatysime.

1. Areštai.

Pirmasis, kurs Paryžiaus komunai įsigalėjus, tapo suareštuotas, buvo p. Bonjean. Jisai kovo 21 d. rašė laišką p. Fabre, Francijos teismo nariui, kad busias namie iki 5 val. vakaro. Laiškas buvo kartu su pasiuntiniu suimtas ir pristatytas posėdžiaujančiai tuomet Komunai.

Tuomet vienas iš narių išsitarė: “Labai mandagus yra ponas Bonjean, kad mumis perspėjo busias namie. Mes turime paskubinti į pasimatymą.”

Tuoju pasiunstas kareivių burys įsibriovė į p. Bonjeano namus ir sargybos viršininkas Raoul Rigault parodė raštą, kuriame įsakoma p. Bonjean areštuoti.

— “Ką tai reiškia?” — jis paklausė. “Juk nėra jokios tam priežasties.”

— “Tamista nesibijok,” atsakė Rigault. — “Čia tik formalumas, norima Tamistai porą paklausimų padaryti, o paskui Tamista busi tuoju paleistas.”

— “Kodel gi tas raštas apie areštą?”

Atsakymo vietoje jis gavo tik įsakymą eiti paskui. Prieš išeidamas jis sekretoriui Brochard įdavė du laišku, bet sargyba tuoju ir jį suėmė. Abudu nuvesti tapo į Policijos Valdybą. Tas pats Rigault vėnė klausinėti:

— “Ar Tamista tikrai esi p. Bonjean?”

— “Kam Tamista manęs to klausai?”

— “Rašyk įsakymą apie sulaikymą” — tarė Rigault savo sekretoriui. O kreipdamos į Bonjeaną su pašaipu atsiliep::

— “Mes čia įstatymų nepaisome: Mes elgiamies su lyg Revoliucijos, mes turime valdžią ir pavaišinsime Tamistą taip, kaip jusiškiai mumis kad vaišino.”

Tuojaus po to Rigault su sargyba nuvedė p. Bonjean į kalėjimą, kurį revoliucionieriai pavadino "sandėlis" (francūziškai: depot).

Paryžiaus arkivyskupas Monsinjoras Darboy buvo perspėtas, kad jo ateis suimti, kaip ir kitų. Bet arkivyskupas atsakė, kad jis esąs iš tų, kuriuos atrandama pareigas einant iki galo. Balandžio 4 d. Komunos sargyba apstojo iš visų pusių Vyskupos rumus. Bet iki 24 dienos vyskupas galėjo priiminėti žmones ir atlikinėti reikalus. Tą dieną buvo pasibaigus. Vyskupiijos susirinkimui kun. Darboy tarė atsisveikindamas: "Sudiev, vaikučiai, iki kitos savaitės, jei Dievas duos sulaukti. Dabar labiausiai, negu kituomet šitaip sakyti priseina."

Porą minučių vėliau sargyba suėmė Vyskupą, jo kancelerį ir sekretorių. Žmonės, kuriems buvo pavesta tas darbas atlikti, tyčia matytis stengėsi ramų senelį, pripratęs prie pagarbos visaip ižeisti. Nenusiimdami kepurų, apstumdydami suimtuosius, vedė juos pas savo vyriausybę. Vyskupui atsiliepus į juos, kaip paprastai jis tai darydavo, žodžiais — "vaikučiai!" jam šiurkščiai sargybos viršininkas atrėžė: "Čia nėra vaikučių; atsimink, kad kalbi į valdžios atstovus!" Vyskupas ramiai atsakė: "Man ir karaliai — vaikučiai."

Tą pačią naktį padarytas tapo užpuolimas ant Tėvų Jezuitų vienuolyno. Namo viršininkui Tėvui Ducoudray įsakyta atidaryti visus pašalius. Buvo jau po pusiaunakčio. Atidarius visur, kur tik sargyba norėjo, išvertus visus užkampius, sargybos viršininkas tarė: Mes tik pinigų jieškom, kur jus juos turite." Neradę turtų, nes jų ir nebebuvo, (per karę tasai namas buvo visiškai vargo prigy-

venęs), kareiviai suėmė visus vienuolius, išviso 8 kunigus, 4 brolius ir 7 vienuolino tarnus. Einant stumdomi jie atrodė linksmi. Tėvas, viršininkas priminė iš šv. Rašto žodžius apie apaštalus, kur jie suimti už tikėjimo skelbimą “ėjo džiaugdames.” Stebėjosi sargyba iš suimtųjų ramybės.

Prefekturoje, nuvedus, pirmasis buvo klausinėjamas Tėvas De Bengy. Priedas prie pavardės “de” pas francuzus rodo bajorišką kilmę. Tardytojas Garreau, išgirdęs pavardę “De Bengy” suriko: “Už vien pavardę esi vertas mirties.” Kito šaukdamas klausė; “Kiek metų turi?” — “47.” — “Pagyvenai užtektinai, užtektinai”. — velniškai šypsodamas atsakė Garreau.

Visus po to be tolimesnio kamantinėjimo, be kaltės, nugabenta į “Sandelį.” (Toliaus bus).

ŠV. KIRILIUS JEROZOLIMIETIS.

(Kovo 18 dieną).

Apaštalytės maldos nariams šio mėnesio globėjas yra tasai šv. Kirilius, gyvenęs tarp 315 iki 386 metų po Kristaus. Jisai savo darbais užima vieną iš žymiausių vietų, kaip Bažnyčios mokytojas ir apgynėjas.

Budamas dar kunigu jisai jau pragarsėjo didele iškalba ir mokslu. Paliko mums jisai didelės vertės tikėjimo išaiškinimą savo taip vadinamose “Katechezose.” Tarp kitų aiškiai ir plačiai išdėstytų dalykų mes randame tenai begalo gražiai priparodyta, kad Jezus gyvas ir tikras Dievas yra švenčiausiame Sakramente.

Išrinktas Jeruzolimos Vyskupu jis visas savo jėgas dė-

jo, kad apsaugoti savo avelės nuo klaidų, kurias skleidė Arijonai ir kiti klaidatikiai tų laikų. Tie klaidatikiai skelbė. Jėzų nesant Dievu. Raštais ir garsiais savo pamokslais šv. Kirilius jiems uždarė burnas. Tuomet klaidatikiai, kaip visuomet ėmėsi kitų priemonių, negalėdami savo klaidų protu apginti. Tuomet Rytų imperiją valdė arijonai cezarai Konstancijus ir Valensas viens po kito. Per tuos valdovus katalikybės priešai pasirupino šv. Kirilių ištremti į tolimą šalį. Gražintas ir vėl kartkartėmis ištremtas iškentėjo šventasis daug vargų, kol valstybės sostą neužėmė Teodozijus Didysis. Jam valdant visa Bažnyčia atsilėso nuo persekiojimų ir mūsų šventasis gryžo prie savo avelių.

Iki amžiaus galo be poilsio darbuodamos privedė savo Jeruzolimos vyskupiją prie gražaus katalikiško susipratimo ir didelių dorybių.

Mums garbinant šio mėnesio Globėją ir Bažnyčios didelį Mokytoją reikia atsiminti, kad jo darbus sektumėm pagal išgalės. Jis mokino tikėjimo, mes mokinkimės patys gerus raštus skaitydami. Jis mokino tikėjimo, mes mokinkime platindami gerus raštus, ragindami kitus skaityti. Tarp daugelio net ir taip vadinamų "mokytų žmonių" katekizmo ir pamatinių tikėjimo tiesų nežinojimas yra dažniausiai netikėjimo priežastis. Nevienam išganyką suteiksime paraginę gerą knygą paskaityti. Šv. Kirilius gynė šv. Tikėjimą per visą amžių. Mes bent drąsiai jį mokėkime išpažinti prieš žmones. Su šv. Povilu sakykime: "Nesigėdžiu Evangelijos." Kad išsipildytų mums Jėzaus pažadėjimas: "Kiekvienas, tad, kuris išpažys Manę prieš žmones, išpažinsiu ir Aš jį prieš Mano Tėvą, kuris yra danguje."

K A S G I R D Ė T I ?

Lietuvoje.

Lietuvos Vyriausybės Komisarų Klaipėdos krašte paskirtas p. A. Smetona, buvęs Lietuvos prezidentas. Jo sekretoriumi paskirtas p. Merkis, buvęs karo ministeris.

Klaipėdos naujoji valdžia išvarė Lenkijos atstovą p. Šarotą. Lenkai pasiskundė Santarvei. Santarvė parašė raštą Lietuvai. Lietuva raštą perskaitė. Šarota sėdi Varšavoje.

Mušiai tarp lenkų ir lietuvių sustojo. Smalininkuose padarytos tapo paliaubos lietuvių su lenkais. Lenkai garsina, kad jie reikalauja iš Lietuvos tuojuo pripažinti ir neutralios zonos pusę ir Klaipėdoje teises. Bet Lietuva reikalauja iš lenkų pildyti Suvalkų sutartį.

Lietuva dabar kariauti su lenkais nenori, pasaulinio karo iššaukti negali pati viena. Tai paliaubas padariusi ji vėl laikysis tos pačios taktikos, kaip ir seniau. Lauks.

Kitur.

Vokiečiai perspėja pasaulį, kad dėl francuzų žiauraus elgimosi Ruhro krašte, gali vokiečių kantrybė plyšti ir pakilti karas. Vadinasi, grąšina.

Rusijoje visi fabrikai ir dvarai, kurie seniau priklausė atskiriems žmoniams, turtuoliams, ir bolševikams valdant davė nuostolių, dabar grąžinami buvusiems savininkams. Pirma turtingus rusai baudė už tai, kad atiduoti nenorėjo; dabar grąšina bausti, jeigu atsiimti nenorėtų.

Meksikoje radikalų bedievių rankose valdžia. Iš svetur sukviesti radikalai bedieviai tiek įjudino žmones, kad valdžia baigia griuti. Grąšina visus svetimus radikalus varyti laukan. Varysi, ar nevarysi svetimus, jei savieji

pasiliks, geriau ne bus.

Amerikoje į prezidentus rengiasi sekančiuose rinkimuose garsus automobilių išdirklėjas, turtingiausias pasaulyje žmogus, Henry Ford. Kiti jį bepročių vadina, už tai, kad jis žydų nepakenčia.

ATSAKYMAI Į PAKLAUSIMUS.

Dievas ir velnias.

Klausimas. Kodel Dievas turėjo žmones atpirkti savo Sunaus krauju? Ar negalėjo Dievas suvaldyti pikto vienu įsakymu? Ar velnias už Dievą yra galingesnis?

Atsakymas. Žinomas dalykas, kad Dievas yra neapsakomai galingesnis už visokią galybę, taigi ir už piktąją galybę. Žinomas dalykas, kad Dievas būtų galėjęs vienu įsakymu visą pikto galybę suvaldyti vienu žodžiu, be jokio savo Sunaus kentėjimo. Bet taip Dievas nepadarė? Kodel? Vienintėlis atsakymas čia tėra galimas: taip Dievas panorėjo, o ne kitaip. Kodel Dievas taip, o ne kitaip panorėjo? Dievo valios visas paslaptis žmogus negali suprasti pilnai, nes mažas žmogus begalinio Dievo niekuomet nesupras. Kiek žmogaus protas gali atspėti, pamėginsime spėti.

Iš kur piktoji dvasia atsirado? Iš kur visokis blogas pasaulyje? Mes atsimename, kad piktoji dvasia atsirado tuomet, kada dvasios nepanorėjo Dievui tarnauti. Mes atsimename, kad pasaulyje blogas atsirado tuomet, kada pirmieji tėvai nepanorėjo Dievo įsakymo pildyti. Visokis tad blogas pasaulyje iš *nepanorėjimo*. Kad blogą panaikinti, reikia padaryti, kad to nepanorėjimo nebutų, kad ir dvasios ir žmogus *norėtų* Dievą pripažinti. Dievas

gali savo įsakymu padaryti, kad jam niekas *nesipriešintų*. Bet, kad *norėtų* tarnauti, įsakymu to niekas negali padaryti. Gali Dievas surišti piktąją dvasią ir piktą žmogų, gali juos panaikinti, bet padaryti juos Dievą mylinčiais ir Dievo norinčiais negali nė Dievas, kuomet jie Dievo nenori. Nes ir paklydusios dvasios ir paklydę žmonės turi *liuosą valią*. Kam Dievas davė tą liuosą valią? Kad būtų nedavęs žmogui liuosos valios, tai būtų išėjęs ne žmogus, bet gyvulis, medis, akmuo, bet ne žmogus. Kad liuosos valios būtų dvasios neturėjusios būtų nebeprotingos dvasios. Varu varomiems prie Dievo nėra laimės, nes nėra laimės niekam iš to, ko jis nenori. Nėra laimės, tik nelaimės. Gerasis Dievas sutverdamas žmones ir dvasias, laimės jiems norėjo. O laimės jie tegalėjo įsigyti, Dievo iš liuosos valios panorėję.

Kad žmonės panorėtų Dievo, reikėjo ne įsakymo, bet meilės aiškaus pavyzdžio, reikėjo aiškios tiesos pažinimo. Užtat ir atsiuntė Dievas savo vienintėlį Sunų į pasaulį, kad juos tiesos išmokintų, kad meile, savo keitėjimais ir darbais parodytų. Jėzui nukentėjus, daugiau žmonių Dievą pamylėjo, nes pamatė taip sakant savo akimis, kad Dievas yra geras. O jeigu ir po to dar yra piktų žmonių, kurie nenori Dievo, tai ką gi begalima padaryti? Galima juos išnaikinti tuojaus. Dievo gerybė to nedaro. Galima ir piktąją dvasią išnaikinti. Dievo gerybė to nedaro. Čia tai ir prisieina stebėtis iš Dievo gerybės, kad gerus norėdamas patraukti savo Sunų išduoda kentėti ir mirti, o blogiesiems, nenorintiems laimės, leidžia gyventi toje nelaimėje, kurią jie patys sau pasirenka.

Taigi visas galimas atsakymas ant šito klausimo ir y-

ra toks. Delto Dievas savo Sunų atsiuntė į pasaulį kentėti kad labai numylėjo žmones.

Kunigai ir mirtis.

Klausimas. Jeigu laimė yra mirus, kodėl kunigai susirgę šaukiasi gydytojo, o mirti bijo?

Atsakymas. Šitą klausimą be abejo davė žmogus tiesos nenorintis. Bet kodėl ne atsakyti į jį, jeigu lengva.

Kunigai susirgę šaukiasi gydytojo, kaip ir visi tikintieji į amžinąją laimę, nes gyventi liepė sutvėrdamas Dievas. Susirgus gydytojo nesišaukti, tai reiškia savę norėti nužudyti. O sau gyvybę atimti, kurią Dievas davė, tai reiškia Dievo nuosavybę Dievui pavogti. Be to dar, žmogaus gyvybė yra duota tam, kad darbais užsitarnauti amžinos laimės. Savo gyvenimą trumpinant prakeikimą tegalima įsigyti. Amžiną laimę tegalima įsigyti darbais gerais. Reikia tad kuoilgiau gyventi, tiek, kiek Dievas leidžia, kad tų gerų darbų būtų kuodaugiau. Ir kunigai ir visi tikintieji katalikai ne tiek mirties bijo, kiek bijo, kad numirę dar į dangų nepateks. Kad kunigai žinotų tikrai, jog į dangaus laimę bus priimti be jokio abejojimo, tai tikrai nebijotų mirti.

Bet kodėl čia apie kunigus klausia? Ar vieni tik kunigai į amžinąją laimę tiki? Ar jau katalikų žmonių kitokių nebėra, kaip tik kunigai? O juk visi ir tikintieji pasauliniai žmonės ir kunigai, mirti bijo. Mirties baimė yra žmoniems visiems duota, kad žmogus vargo ant žemės prislėgtas kartais sau gyvybės nepanorėtų atimti, ir per tai nepakliūtų į amžiną nelaimę, O toks užklausimas vien tik apie kunigus rodo, kad Tamista turi blogo noro, tik priekabės kunigams statyti, o ne tiesos jieškoti. Pasitaisyk.

(Bus daugiau).

K O R E S P O N D E N C I J O S

Šv. Kazimiero, Lietuvos kunigaikščio ir Globėjo dienoje visoje Chicagoje ir daugelyje kitų kolonijų Amerikoje buvo didelės iškilmės. Bažnyčiose iškilmingos pamaldos, svetainėse — gražios prakalbos; o visur rinkta aukos šv. Kazimiero Seserų vienuolynui, koplyčiai pastatyti. Gavome žinių apie tas iškilmes iš sekančių kolonijų:

Dievo Apveizdos parapija. Mokyklos vaikučiai dar prieš šventę surinko nuo tėvų gana gražiai aukų. Šventės dienoje žmonės sunėšė aukų konverteliuose į bažnyčią. Du atnešė po šimtą dolerių. Vakare buvo gražus vaidinimas: "Šventas Kazimieras." Kalbėjo be mūsų mylimo kun. Albavičiaus, gerb. kun. Vaitukaitis, kun. Dr. I. Česaitis. Iš viso aukų surinkta \$1,100.00.

Town of Lake. Svetainės neturime, tai mūsų didelė nelaimė. Svetainę tai dienai gavome už dyką iš pono Elijošiaus. Žmonių apie 150. Kalbėtojai — kun. Skrypkus, p-nia Nausiedienė ir kun. B. Bumšas. Vaikučiai iš Brighton Parko ir iš Vienuolyno mokyklos atliko gražiai programą. Surinkome \$760.00.

Brighton Park. Parapijinėje svetainėje vaikučiai labai gražiai vaidino, deklamavo, grojo. Kalbėjo kun. Briška ir p-nia Nausiedienė. Aukų iš viso padaryta koplyčiai \$550.00

West Side. Mokyklos vaikučiai ir pora suaugusių padainavo, pavaidino, padeklamavo. Kalbėjo gerb. kun. Linkus. Aukų surinkome su viršum \$400.00

North Side. Eina dabar misijos. Šventės iškilmių dar negalėjome užtat rengti. Rengsime iškilmes kovo 18

dieną. Bet jau turime surinkę \$200.00

Bridgeport. Žmonių susirinko neperdaugiausia. Uždėta mums didžiausia iš visų parapijų mokestys Vyskupijos Seminarijai, net septyni su viršum tukstančiai, kuriuos reikia iki pavasario išmokėti. Delto galbut nepasisekė, kaip butumėme norėję. Bet visgi surinkome \$230.00. Kalbėjo kun. Krušas, kun. Skrypkus, kun. Bumšas. Dainavo gražiai p-nia Janušauskienė. Vaikučiai deklamavo. Programas buvo gražus; kas neatsilankė, gali gailėtis.

Roseland. Dar prieš šv. Kazimiero dieną surengta buvo vakarienė, kurioje pelno koplyčiai padaryta apie 150 dolerių. Sunku pas mumis. Dar pragyventų nelaimių žaizdos nepilnai užgijo. Dar nekurie tebepyksta ant savęs už negražios lermos sukėlimą bažnyčioje. Bet pamažu gyvenimas įeina į vėžes. Duos Dievas, ateisime pamaželiu į tvarką, ir vienybę gražią katalikišką. Tuomet daugiau padarysime naudingų darbų.

Cicero. Kalbėjo kun. B. Bumšas ir Dr. I. Česaitis. Suprantama be mūsų gerbiamo klebono kun. Vaičiuno neapsiėjo, kaip niekuomet be jo neapseiname. Vaikučiai iš mokyklos gražiai vaidino: "Jezau, ar esi čia?" Parapijos benas grojo. Svetainė pilna žmonių. Tikrai šventėme katalikišką šventę. Aukų tuotarpu surinkome apie \$200.00. Bet per visą savaitę eis rinkliava per namus. Paginsime kitas kolonijas, kaip visuomet. Nors šįmetą mums sunkiau. Ir Vyskupijos seminarijai reikia su viršum 3,000 dolerių ir trečią aukštą statyti, kad bažnyčia galima būtų praplauti, nes nebetelpame. Sunku, bet neperdaugiausia. Ciceriečiai, kad ir susiriesdami, bet savo padarys. Laimino Dievas iki šiol, laimins ir toliau, nes Dievo garbei nau-

dingus darbus sumanėme. Turi sektis.

Nuo redakcijos. Tokiu budu per šv. Kazimiero dieną mūsų vaikučių mokytojoms, jų maldos namams surinkta vėl daugiau už pusketvirto tukstančio. Aną dieną Nepriklausomybės dienoje bedievukai gyrėsi surinkę bedieviškam mokslui \$500.00; ką jie reiškia prieš katalikus! Mes už juos anakart 7 kartus daugiau padarėme. Dabar vėl 7 kartus daugiau. Lai gyvuoja katalikybė!

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Pirmojo Vengrijos Universiteto įsteigėjas.

Vengrijoje šįmet iškilmingai švenčiamas 300 metų jubilėjus garsaus Vengrų žemėje kun. Pazmany. Jisai lygiai, kaip ir visam pasauliui žinomas palaimintas Kanizijus, steigė mokyklas, kolegijas, seminarijas, gyvendamas tuo metu, kad Liuteris keldamas riaušes griovė tikėjimo ir mokslo pamatus. Kun. Pazmany yra tarp daugelio kitų mokslo įstaigų Vengrijoje sutvėręs pirmąjį Universitetą. Be iškilmingų paminėjimų užsitarnavusio savo Tėvynei vyro, Vengrai, nors dabar suvargę, sudėjo gausių aukų Pazmany, o seminarijai Budapešte, kuri buvo jo pirmutinė ir labiausiai numylėta įstaiga.

Geras pavyzdys.

Viename iš katalikiškųjų Šveicarijos kantonų yra mašinų ir motorų savininkų sąjunga, kuri darbus ir darbininkus priima tik su tokiomis sąlygomis:

1. Šventą dieną — poilsis. 2. Pėtnyčioje valgis be mėsos. 3. Darbininkams — degtinės nė lašo.

Yra šalių, kur pramonė ir prekyba dar nesuėdė žmogaus gyvos dušios, kur nesakoma akyvaizdoje amžinų taisyklių: "biznis is biznis."